

Egy újabb történet
a Zugsból

Twist

csavar

„Zseniális írás, kacagtató a humora,
és olyan melengető, hogy belepirulsz.”

– *Katy Evans, bestsellerszerző*

fine
selection

KYLIE SCOTT

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

KYLIE SCOTT

Twist

csavar

Egy újabb történet a Zugsól

A Dirty folytatása

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

1. FEJEZET

ELEGEM VOLT AZ ÓVATOSKODÁSBÓL!

Remegő kézzel és kalapáló szívvel megálltam a Zug előtt. Teljesen kész voltam idegileg. Miért pont most kell az ideg-összeroppadás szélére kerülnöm? Kizárt, hogy visszamenjek Seattle-be, elbújni. Most nem. Reszkess, te gyönyörű, dögös férfi az internetről, mert megérkeztem! Igen, a sors testet öltött bennem, és egy oda-vissza szóló repülőjeggyel a zsebemben megérkezett az észak-idahói Coeur d'Alene-be.

Na jó, akkor hajrá!

Vettem egy mély lélegzetet, és felborzoltam a hajam (vállig érő, barna). A legjobb barátnőm, Val pár órával ezelőtt sminkelt ki, és azt kell mondjam, a csaj érti a dolgát. Minden vonás a helyén volt. Lesimítottam a ruhám (rövid és fekete) gyűrődéseit. Vállakat hátra, melletket ki, az utasítás szerint. A lábujjaim persze fagyott csonkokká váltak a hülye fekete szarvasbőr magas sarkú cipőmben, a fedetlen lábam és a karom pedig merő libabőr volt. De nem gáz. Val és a másik eladólány megesküdtött, hogy elképesztően jól nézek ki ebben a ruhában. Abszolút vállalható, és körülbelül egymilliárdszor jobb, mint

a szokásos szerelésem, pláne, hogy fent push-up melltartó, lent pedig alakformáló bugyi van rajtam.

Na és akkor mi van, ha egy kicsit úgy éreztem magam, mint egy előkelő kurva? Nem számít. Az első benyomás azonban nagyon is sokat! És ha Valnek meg az eladócsajnak igaza volt, akkor ez a bizonyos első benyomás nagyon ütősre sikeredett a szokásos unalmas randiruhámhoz képest, ami a csizma-farmer-blúz kombó. Egyébként általában nem szoktam úgy izgalomba jönni a pasikért, de Eric Collins más kategória. A korábbi randik szigorúan a vágyaim kielégítéséről szóltak, nem többről.

Igen, tudom. Ez egy botrányos horrortörténet! Íme egy egyedülálló nő, akinek rendszeresen vannak alkalmi szexuális viszonyai. És abszolút nem szokott kötődni a szóban forgó férfiakhoz. Égessetek meg máglyán vagy fojtsatok a folyóba! Valerie érzelmi gyávának nevezett, de én szeretem, ha az életem egyszerű, és ha a nagy részét egyedül tölthetem pizsamában, otthon. És a kapcsolatok? Azok rém bonyolultak. És tessék, most mégis itt voltam Észak-Idahóban, azt remélve, hogy belekeveredek egy komoly és bonyolult kapcsolatba. A külvilág megrémített, de Eric Collins túl jónak tűnt ahhoz, hogy őt is az eldobható netes randipartnereim közé soroljam. Találkoznom kellett vele, hogy megtudjam, miért tűnt el egy hete. Azzal, hogy a születésnap buliján bukkantam fel, csak még tovább turbóztam a meglepetés erejét.

Talán túl gyakran játszottam kislányként a menyasszony Barbieval. Nem tudom.

Az étterem ablakában ott lógott a zárva tábla. Kinn tompán égtek a fények, odabent azonban zajlott a buli. Visszafogott zene és halk csevegés hangja járta át a hideg éjszakai levegőt. A távolban villámok

cikáztak, a szél felerősödött. Még az időjárás is azt sugallta, hogy ne halogassam tovább a dolgot.

A tábla ellenére az ajtó nyitva volt. Benyitottam, a gurulós kis bőrröndöm zörgött mögöttem. Először senki sem vett észre. Körülbelül tíz ember üldögélt a hosszú faultnál, ittak és ettek. A gyomrom összeugrott a finom pizzaillattól. Túl ideges voltam ahhoz, hogy bármit is egyek a repülőn vagy előtte.

Lihegve kapkodtam a levegőt. A fickó ott állt előttem.

Azta, a profilképe nagyon is visszafogott volt a valósághoz képest. A csávó a szupermodelleket is megszegeenítette volna. Szó szerint ragyogott, hosszú, sötét haja fénylett a lámpák alatt, gyöngyházfényű mosolya pedig még inkább. (Nem mintha nem csodáltam és tiszteltem volna az esztét, mert igen. Elvégre a kapcsolatunk eddig teljesen az online csetelésből állt. Már régóta esedékes volt, hogy egy kis húst is lássak. Na tessék!)

Minden feszültség ellillant belőlem, a vállam megkönnyebbülten megereszkedett. A mosolyom azonban egyre szélesebb lett. Azt mondják, senki sem önmagát adja az interneten. Valójában azért találták fel az egész világhálót, hogy hazudozhassunk idegeneknek, és hogy macskás képeket oszthassunk meg. És igen, hatalmas bizalom kellett ahhoz, hogy felszálljak arra a repülőre. Eric lehetett volna akár egy kétszáz kilós perverz is, aki a mellemről akart fotókat szerezni, hogy kiverhesse magának. Vagy lehetett volna nő is, öt feleséggel és negyvenhárom gyerekkel, remélve, hogy hajlandó leszek csatlakozni a családhoz, és még több pulyát kihordani.

De nem. A pasi pontosan olyan volt, mint amilyennek mondta magát. Csak remélni tudtam, hogy megfelelek az elvárásainak. A bennem lévő feszültség kemény golyóvá töpörödött.

Nem hazudtam neki semmit a mennydörgő combjaimról vagy a szerény melltartóméretemről. Vagy tetszem neki a való életben, vagy nem. Most már semmit sem tehettem ellene.

Először egy ember fordult meg, miután észrevett engem. Aztán többen követték, míg végül az egész társaság csendben, várakozva állt.

– Helló! – szólalt meg valaki. – Sajnálom, de mára bezártunk. Ez egy privát parti.

– Tudom – válaszoltam, és megkerülve az asztalokat elindultam felé. Egy pillanatra sem vettem le a tekintetem Ericről. Könnyek gyűltek a szemembe, és attól tartottam, szétszakadok az izgalomtól. Soha nem felejttem el azt az éjszakát, amíg élek. Annyira gyönyörű volt, annyira csodálatos. Már az e-mailjeit olvasva is belezúgtam, de most, hogy végre egy légtérbe kerültünk, és éreztem a kettőnk közötti kapcsolatot, ez volt az, ami megpecsételte a dolgot.

Hát itt van végre Eric Collins! A fickó mágneses ereje olyan erős volt, hogy az már fáj, és nem más vonzódott hozzá szédülten, mint én, Alexandra Parks.

Ahogy közel kerültem hozzá, nem tudtam tovább visszafogni magam. Akcióba lendültem, rávettem magam. És ahogy azt előre sejtettem, ő el is kapott.

– Boldog születésnapot, Eric! – szólaltam meg, és a mosolyom egyszerre remegett az idegességtől meg az örömtől.

– Köszönöm.

Nevettem. Csak enyhén tűntem hisztérikusnak.

– El sem hiszem, hogy tényleg itt vagyok.

Káprázatos jádezöld szeme döbbsen bámult rám.

– Szóval akkor... meglepetés! – kiáltottam fel.

– Húha! – Szünetet tartott. Majd rám nézett, megnyalta a tökéletes ajkait, és azt kérdezte: – Ismerjük egymást?

A világ megszűnt forogni.

– Tessék? – kérdeztem vissza.

Halk, férfias, de kifejezetten kellemetlen kuncogást hallatott.

– Találkoztunk már esetleg korábban is?

– Jaj, Eric... – dorgáltam.

Nem szólt semmit. Továbbra is zavartan nézett rám. Mintha egy vadidegen lennék.

– Ez valami vicc? – kérdeztem, miközben egész testem megmerevedett a szorításában. – Eric, én vagyok az. Alex.

Semmi.

Abszolút kibaszottul semmi, de semmi.

Mindenki engem figyelt, ugyanolyan zavart tekintettel. Felvont szemöldök, tétova mosoly stb. Istenem! Még hónapokkal később is újra meg újra lejátszottam ezt a pillanatot a fejemben. Egyszerűen nem hittem el, hogy így alakult. Bármi is volt ez.

Hátraléptem az állítólagos szerelmem karjaiból, a kétség átjárta a lelkemet, először csak egy kicsit, aztán nagyon. Hamarosan aztán a hitetlenség áradó cunamija zúzta ripityára a szívemet meg az elmémet. Süllyedni kezdtem, a pánik lassan, de biztosan maga alá gyűrt. Ez történik, ha kilépsz a komfortzónádból. Jönnek a rossz dolgok. A szar, felkavaró dolgok. Mi a francnak jöttem el otthonról?

– Nem értem – feleltem, a hangom egyre magasabbá és hangozósabbá vált. – Persze hogy ismersz engem. Hónapok óta csetelünk. E-mailezünk.

Még mindig semmi.

– A Heartingpontcomon találkoztunk. Nem emlékszel?

Továbbra is üres tekintettel néztek rám. Ericet is beleértve. Én visszabámultam rá.

– Szóval átvértél, nem beszéltél rólam senkinek, és most mindent letagadsz? Most tényleg ezt játszod? Komolyan?

– Vagy talán azért nem beszéltem rólad senkinek, mert fogalmam sincs, ki vagy – ellenkezett, miközben tetőtől talpig végigmért. Az arcán a kétely enyhe nyomát szúrtam ki. – Várj csak! Te vagy az a csaj, akivel abban a spokane-i buliban csináltuk kutyapózban a gardrób-szekrényben? – A mosolya valahogy egyszerre volt együttérző, bocsánatkérő és kéjes. – A francba, te vagy az, ugye? Sajnálom, rögtön fel kellett volna, hogy ismerjelek! Talán, ha a tarkódat láttam volna.

Erre nem tudtam mondani semmit.

– Néha nehéz megjegyezni az arcokat egy vad éjszaka után, tudod? Én pedig mindenkinek Flaming Blue Jesus-koktélokot kevertem. Tudod, rummal, borsmentalikőrrel és baracklikőrrel, a tetején egy vékony réteg tequilával. – Megnyalta az ajkát. – Hú, nagyon szeretem!

Lassan megráztam a fejem.

– Nem velem csináltad kutyapózban egy szekrényben.

– Nem? Biztos vagy benne? – kérdezte. – Láthatnám a tarkódat egy percre?

– Nem egy buliban találkoztunk, Eric – feleltem összeszorított fogakkal. – E-maileztünk. Te meg én. Folyamatosan, hónapokon keresztül.

– Az nem én voltam.

– De igen. Te voltál.

– Ugyan már, ez még csak nem is hihető! – Eric rátette a kezét karcsú csípőjére. – Ebben a bárban mindenki jól tudja, hogy ez nem

vall rám. Egyszerűen nem tudok annyi időn keresztül egy dologra koncentrálni.

– Igazat mond – szólalt meg valaki. Sokan bólogatni kezdtek a többiek közül. Oké, lehet, hogy meggyőzte őket, de engem nem tudott becsapni.

– Na jól van – vágtam vissza. – Akkor mi volt ez? Csak képzeltem az egészset?

– Attól függ – vigyorgott. – Akkor kezdtem el e-mailezni neked, miután leálltál a gyógyszereiddel?

– Eric – szólt rá az egyik nő. Karcsú, vörös hajú és terhes.

– Te vagy Nell. – Böktem a mutatóujjammal a nőre. – Mesélt rólad, küldött képeket rólatok meg a Zugról.

A nő szeme kitégült.

– De azt nem említette, hogy várandós vagy. Gratulálok!

– Köszönöm – válaszolta a nő tétován.

Ezután egy másik vöröshöz fordultam. Egy magas, kidolgozott testű, tetkókkal borított fickóhoz.

– Te pedig Vaughan vagy, Nell bátyja. Zenész. Nemrég jegyezted el Lydiát, azt a bájos szőke lányt, aki melletted áll. Szia!

– Szia! – Lydia ajkai elvékonyodtak a döbbenettől – Hű!

– Ha örültétek, honnan tudnám ezeket a dolgokat? – Vissza fordultam Eric felé, és én is a kicseszett csípőmre tettem a kezem. – Honnan tudnám, hogy a legtöbb itteni sráccal együtt jártál iskolába? Hogy gyerekkorotokban csak pár utcányira laktatok egymástól?

Eric szája kinyílt, de nem jött ki belőle semmi.

– Ó, istenem! – Egy ismerős, gyönyörű, sötét bőrű nő lépett felém, dús, göndör hajjal. – Te is egy olyan médium vagy? Anya mindig ilyen műsorokat néz a tévében. Eddig nem hittem benne, de...

– Nem, ez egy zaklató – jelentette ki Eric. – Biztosan az. Gondoltam, hogy egyszer rám fog szállni egy.

– Nem vagyok zaklató. – De ahogy az ujjaim erősen ökölbe szorultak, az jutott eszembe: könnyen lehet, hogy hamarosan testi sérítéssel és garázdasággal vádolnak meg.

– Csináld velem is! – kérte a sötét bőrű pincérnő. – Ki vagyok?

– Te vagy Rosie, az egyik itteni pincérnő.

– Na tessék! – Rosie elmosolyodott. – Tudnál mondani valamit a jövőmről?

– Sajnálom. Tényleg nem vagyok médium.

– Ó! – A mosolya lehervadt. – Ez szívás.

– Mi folyik itt? – kérdezte valaki mély, dübörgő hangon a hátunk mögül. Megpördültem, és egyenesen egy férfi döbbsz szemébe néztem, akit leginkább szőke Nagylábként tudnék jellemezni. Egy rekesz sört egyensúlyozott lazán a széles vállán. Aranyszínű sörénye a háta mögött lógott, szakálla pedig beborította az arca alsó felét. Az jutott eszembe, hogy talán ezzel védekezik télen a hideg ellen, de komolyan. Kinek van szüksége ennyi szőrre?

– Szia, tesó, üdvözöllek dilifalván! – Eric hátba veregette a nagydarab férfit. – Ugye nem küldtél véletlenül egy sztriptíz táncos médiumot a születésnapomra?

Sötét, döbbsz szemmel meredt rám. Joe. Ez természetesen a bátyja, Joe volt. Sokkal nagyobb volt élőben, mint ahogy elképzeltem. Nem mintha sok időt töltöttem volna azzal, hogy elképzeljem, vagy ilyesmi.

– Mi? – A srác zavartan megrázta szakállas fejét. – Nem. Persze hogy nem.

– Sztriptíz táncos? – kérdeztem hitetlenkedve. – Komolyan?

Eric tekintete egyenesen a cipőmre siklott.

– El kell ismerned, hogy nagyon durva az a cipő.

Ebben igaza volt. De azért erősen kétlem, hogy úgy néztem volna ki, mint aki rendszeresen szigetelőszalaggal leragasztott mellbimbókkal bulizik. Arról nem is beszélve, hogy nem tudok táncolni, és sosem kísérelnék megmászni egy rudat.

– Jól van, elég ebből – harsogta Nell. – Azt hiszem, ez a szegény lány személyazonosság-lopás áldozata lehet.

Megdermedtem.

– Nézd, ööö... valami nyilvánvalóan nem stimmel itt. Menjünk be szerintem a hátsó irodába, hogy tisztázzuk! – javasolta Joe. – Ott egy kicsit nyugodtabb a légkör. Nem akarunk kínos helyzetbe hozni.

– Azt hiszem, azt már sikerült kimaxolnom – jegyeztem meg, mosolyt erőltetve az arcomra. – De azért köszi.

Furcsa, de Joe bőre, legalábbis a kilátszó részeken, mintha hamuszínűvé változott volna. Őszintén szólva úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban képes lenne rám támadni. Hát, vagy elájulni.

– Jól vagy, haver? – kérdezte Vaughan, aki szintén észrevehette ezt.

– Igen, igen. Soha jobban. – Csoda, hogy a fickó nadrágja nem gyulladt ki. Még nekem is feltűnt, hogy ez egy szemenszedett hazugság volt.

– Szóval még sosem találkoztál Erickel élőben? – kérdezte Nell. – Csak online.

Bólintottam.

– Igen. Csak e-maileket váltottunk.

Nell fájdalmas pillantással közelebb lépett, és halkabban folytatta.

– Az nem lehetett Eric. Egészen biztos vagyok benne, hogy még a számítógép bekapcsoló gombját sem lenne képes megtalálni, nem-hogy rendszeresen valódi e-maileket írni. Egy örökkévalóságba telt neki csak az, hogy megtanulja, hogyan kell leírni a saját nevét.

Eric a homlokát ráncolta.

– Hé, ez a téma nem tartozik ide!

– Oké! – Nell csak legyintett egyet Eric felé. – Kétlem, hogy ő volt az, aki regisztrált azon a társkereső oldalon.

– De, én regisztráltam – mondta Eric, kifejezetten lehagoltan.

– Az isten szerelmére, Nell! Ne csinálj úgy, mintha a gyerek hozzám tartozó fele hülyébb lenne, mint a tiéd. Nem így van!

– Ne beszélj így a gyerekemről! – figyelmeztette Nell, az egyik ujjával mellkason bökve a másikat.

És hirtelen minden világossá vált számomra. Minden szörnyen, tökéletesen világossá vált.

– Te vagy a gyerek apja? – kérdeztem az előttem álló, szerencsétlen férfit. – Akkor nem is csoda, hogy úgy teszel, mintha nem ismernél! Istenem... Te seggfej! Mindazok a dolgok, amiket mondtál nekem, miközben papás-mamást játszottál velem.

– Mi? – Eric „te teljesen megőrültél” tekintete háromszor intenzívebbé vált. – Nem. Én... a francba! Joe segített beállítani azt a hülye társkereső fiókot, aztán kábé meg is feledkeztem róla. Nem volt rá szükségem. Szóval azt mondtam Joe-nak...

Csend támadt.

– Joe-nak – ismételte meg Eric. Aztán pislogott, és a testvére felé fordult. Nell is a nagydarab szőke fickó felé nézett.

Joe összerezte a tekintetüktől. Úgy nézett ki, mint aki arra vágyik, hogy megnyíljon alatta egy vészkijárat csapóajtó, és ő eltűnjön benne.

– E-maileztél velem, tesó? – kérdezte Eric.

– Aha. – És nem tűnt úgy, hogy a szőke Nagyláb örül ennek. – Igen, mi... beszélgetünk egy ideje. Ismerjük egymást.

– Nem, nem ismerjük. – Homlokomat ráncolva a férfira néztem, aki egészen biztosan nem volt az esetem. Az öccse? Igen, az öccse bejött. De ő? Nagyon nem. – Ericet ismerem, de téged nem.

Nagyláb felsóhajtott.

Vádló ujjal mutattam álmaim gyönyörű, sötét hajú férfiájára.

– A profilképen ez a pasas volt. Ő volt az, akinek lényegében kiártam a szívemet. Nem neked. Azt sem tudom, te ki vagy.

– Hadd magyarázzam meg! – Joe/Nagyláb tekintete még intenzívebbé vált, és teljesen rám szegeződött. Sötétbarna szemével olyan komolyan nézett rám, mintha abban bízna, a tekintetével rá tud venni arra, hogy megértsem ezt a szart. – Elolvastam az üzenetedet és... nem is tudom. Olyannak tűntél...

– Mint akit könnyen át lehet verni?

– Nem. – Végighúzta a kezét az arcán. – Bassza meg! Annyira... vicces voltál, és eredeti és...

– Eredeti? – A fejemet rázva egy újabb lépést tettem hátra.

– Igen. Eredeti. Eleinte csak az öcsémnek akartam segíteni. Hogy felkeltsem az érdeklődését normális, kedves nők iránt. Olyan valaki iránt, akit nem csak a mellmérete miatt tudok neki ajánlani. – A tekintetét a kifejezetten lapos mellkasomra emelte, és pánik suhant át az arcán. – Nem mintha te nem lennél...

– Hagyjuk ezt, oké?

– De aztán elkezdtelek jobban megismerni, és rájöttem, hogy veled nagyon jókat tudok beszélgetni. – Félénken tekintett a többiek felé. – Azt hiszem, magányos voltam. Nem is tudom.

Jaj, ez a szegény seggfej zavarba jött? A szívem vérzett érte.

– De téged Eric érdekelt, úgyhogy...

– Úgyhogy?

Erre nem szólt semmit.

– Tényleg azt akarod mondani, hogy az indítékaid tiszták voltak? Komolyan? – Megint a fejemet ráztam. Nem is tudom, hogy csodálkozva vagy elborzadva-e. – Hittem benned, pedig te egész ideig hazudtál nekem. Egész időn át.

Az ajkai megfeszültek.

– Ez nem igaz. A barátod vagyok.

– A nagy szart! Egy barát soha nem tenne ilyet.

Körülötte motyogni kezdtek az emberek. És komolyan, bármi is ez az egész, basszák meg! Bassza meg Eric is, Joe is, a teljes emberiség, az internet, és minden reményem, álmom! Eldöntöttem, hogy most azonnal hazamegyek, és ott is maradok. Egy újabb lépést hátráltam, a fenekem nekicsapódott egy szék támlájának. A szék rémesen ijesztő, csattanó hangot adott ki, ahogy a padlónak csapódott.

– A francba! Bocsánat. Én...

A körülöttem lévő arcok elmosódtak, és zúgó hang töltötte meg a fejemet. Jézusom! Az a sok személyes, titkos dolog, amit megosztottam velem! Olyan őszinte voltam! És közben olyan voltam, mint bármelyik ostoba lány, aki szerelemről és egy szebb életről álmodozik. Itt nem várt rám semmi.

Ideje volt menni.

Megfordultam, és egyenesen a bőröndömért indultam. Megragadtam a műanyag fogót, és kirohantam az ajtón. A hideg éjszakai levegő úgy vágott az arcomba, mint egy jól megérdemelt pofon. Kint a járdán megbotlottam a hülye cipőmben. Aztán mentem tovább. Egyre gyorsabban és gyorsabban szedtem a lábamat, hogy a lehető legtávolabb legyek attól a katasztrófától, amibe kerültem.

A táskám zörögve gurult az aszfalton. Tetőtől talpig zibbadtnak éreztem magam. Mintha nem is léteznék. Az első néhány esőcsepp

mintha áthaladt volna rajtam ahelyett, hogy beszívódott volna a kölcsönkapott ruhám pamutanyagába.

– Alex! – kiáltotta egy hang a hátam mögül. Egy férfi hangja. Az övé.

Ez csak tovább ösztökélt. Nem volt előttem sem autó, sem más életjel. Úgy tűnt, az egész világ kiürült. Csak én voltam, az a hang meg a vihar.

Istenem, mekkora hibát követtem el, hogy idejöttem! Átkozottul nagyot tévedtem.

Mi a fenét csináltam?

2. FEJEZET

Heteroszexuális nő, 29 éves.

Grafikus. Otthonról dolgozik.

Seattle-ben született és nevelkedett.

Szeret romantikus regényeket olvasni, akciófilmet, sci-fit, horrort és épületfelújításokról szóló műsorokat nézni.

Nincs háziállata, kivéve, ha a kinti fán lévő mókus is számít.

Amit Martynak hívnak.

Legértékesebb kincse a laptopja. Minden munkáját azon végzi. Kivéve a tartalék USB-t, amit Martyra bízott.

Arra a legbüszkébb, hogy létrehozta és működteti a saját grafikus designer vállalkozását.

Öt éven belül szeretné továbbfejleszteni a vállalkozását, befektetni egy ingatlanba, és belekóstolni a felújításba.

Olyasvalakit keres, akinek van munkája, művészalkat, rendezettek az életkörülményei, vonzó, és van humora.

Olyasvalakit keres, akivel el tud tölteni egy vidám éjszakát.

A szexuális kompatibilitás fontos.

A legfontosabb érték egy kapcsolatban az őszinteség.

Heteroszexuális férfi, 28 éves.

Vendéglős.

Észak-Idahóban született és nevelkedett.

Szereti a filmeket és a zenét.

Legértékesebb kincsei a család és a barátok.

Arra a legbüszkébb, hogy teljesen egyedül alapított egy éttermet/bárt, amit azóta is vezet.

Öt éven belül szeretne megállapodni álmai nőjével, hogy családot alapítsanak egy olyan házban, amit részben ők építettek a saját kezükkel.

Olyasvalakit keres, aki vonzó.

Olyasvalakit keres, aki nyitott az új barátságok kialakítására, és akivel el lehet tölteni egy vidám éjszakát.

A szexuális kompatibilitás rendkívül fontos.

A legfontosabb érték egy kapcsolatban a nyitottság.

— **A**LEX! – Mély férfihang ütötte meg a fülem. Tudhattam volna, hogy nem szabad kockáztatnom. Mekkora hülye voltam! Maradnom kellett volna a jó szokásomnál, hogy a tévében látott pasikba zúgok bele. Sokkal biztonságosabb. Ami pedig Valerie-t illeti, aki arra bátorított, hogy vegyem meg a repülőjegyet, és hamis reményeket ébresztett bennem, kivételesen nagy esélyt látok arra, hogy a közeljövőben valaki képen csapja egy vizes hallal. És azok a szemétládák! Azok a szívtelen, lelketlen seggfejek, akik bolondot csináltak belőlem. A férfiak minden ismert teremtménynél gázosabbak.

– Hé, várj!! – Joe nagy keze a karom köré tekeredett, és megállásra készítetett.

Gondolkodás nélkül rávicsorogtam.

– Húha! – Sietősen hátralépett, és eleresztett.

– Ne érj hozzám! – mondtam ridegen, pont akkor, amikor az ég megnyílt, és eleredt az eső. Szuper. Már csak ez hiányzott.

– Oké, oké – hadarta. – Sajnálom!

– Hagyj békén! – Dühösen beszívtam a levegőt. – Joe, Eric, vagy akárki is vagy, nem számít. Csak hagyj békén!

Rezzenéstelen arccal megfordultam, és folytattam az utam, bár fogalmam nem volt róla, merre tartok, csak az számított, hogy a lehető leggyorsabban olyan kibaszott messze kerüljek a Zugtól meg azoktól az emberektől, amennyire csak lehet.

– Várj, légy szíves! – szólalt meg mögöttem. – Alex, engedd meg, hogy megmagyarázzam! Tudom, hogy nem kellett volna hazudnom, de Eric soha nem válaszolt volna neked. Csak egy üzenetet akartam küldeni, hogy ne aggódj miatta. De aztán rájöttem, hogy szeretek veled beszélgetni.

– Ennek nagyon örülök.

Lehajtott fejjel, felhúzott vállal trappoltam tovább. Vizes hajszálak tapadtak az arcomra, a hideg beszivárgott a csontjaimba, és reszkettem. A push-up melltartóm párnázottsága miatt a felsőm teljesen elnehezült, mert mindkét oldalamon magába szívott nagyjából hat liter vizet. Dolly Parton hozzám képest kispályás! A szezon végi kiárúsításon vett, négyszáz dolláros dizájner szarvasbőr cipőm pedig teljesen tönkrement, de ez ellen már nem sokat tehettem. Az „álomotthonra” elkülönített számlám már úgylis kiürült. Még egy ok, hogy utáljam ezt a fickót.

Menedékre volt szükségem. Menedékre, száraz ruhára és egy nagy adag alkoholos italra, pontosan ebben a sorrendben. A fickó hangos

léptekkel vonult mellettem, miközben a sötét és felhős égbolt mennydörgött.

– Nézd, sajnálom, hogy úgy érzed, cserben hagytak! Tudom, hogy egy helyes srácot keresel, akinek minden mozdulata kifinomult, és az határozottan nem én vagyok – folytatta. – Ami azt illeti, te sem vagy éppen az esetem. Ne vedd sértésnek!

Mekkora seggfej!

– De ettől függetlenül azt gondolom, hogy nagyszerű vagy, és szuper, hogy összebarátkoztunk. Támogatjuk egymást, Alex.

Rákapcsoltam. Sajnos nem okozott neki gondot lépést tartani velem a hosszú lábával.

– Bármiről beszélhetünk egymással anélkül, hogy aggódnánk, hogy a másik ítélkezni fog vagy kibeszél. Esküszöm, az elmúlt hónapokban nagyjából te voltál az egyetlen, aki segített nekem észnél maradni.

Olyan gyorsan trappoltam, ahogy csak tudtam, próbáltam elmenekülni előle. Továbbra sem sikerült.

– Basszus! Mondtam, hogy halasszuk el a találkozást!

Megálltam.

– Várj, most tényleg azt mondd, hogy én vagyok a hibás?

– Nem! – mordult rám. – Csak próbálok megmagyarázni neked valamit.

– És mégis mit? – Gonosz vonallá egyenesedett a szám. – Hm?

A szakálláról víz csöpögött a már teljesen átázott és testére tapadó pólójára. Gyanítottam, hogy jobban áll neki a vihartól átázott külső, mint nekem. Micsoda rohadék! Még az utcai lámpánál is nyilvánvaló volt, hogy milyen fitt és erős. Nagydarab fickó. Inkább hordó mellkasú, szemben az öccsével, aki karcsú.

– A lényeg, hogy barátokként jól megértettük egymást, szóval érdemes lenne megmenteni ezt a kapcsolatot. És azt is megértem, hogy nem vonzott volna a lehetőség, hogy dumálj velem, ha nem Eric fotóját látod. Ugye?

– Azt hiszem, ezt sosem fogjuk megtudni.

– Baromság.

– Baszd meg! – vágtam a fejéhez, és az egyik ujjammal a mellkasára böktém. – Hazudtál nekem. Újra meg újra hazudtál. Hagytad, hogy elhiggyem, hogy valaki más vagy. Szerinted ilyenek a barátok? Tőlem aztán foghatod a bizonytalanságodra, a magányodra, a testvéri rivalizálásra, bármire, engem nem érdekel. De te hoztad meg ezt a döntést. Nem én. Te. Ennyi.

És ezt komolyan is gondoltam. Ott is hagytam, ő meg csak állt ott, viharos tekintettel. A szóvicc szándékos volt.

A favágó-szexuálisoknál egyszerűen nincs rosszabb. Az igazság az, hogy sosem voltam oda a szakállért. Leginkább közömbös voltam iránta. Most azonban egyenesen utáltam. A szakáll egy borzalmas, szőrös keret, ami a hazug szájukat és kétszínű nyelvüket keretezi. Undorító bajuszos fattyú mindegyik! Bárcsak mind máglyán égne!

– Késő este van, és épp tombol a vihar – kiáltotta utánam Nyilvánvaló Kapitány. – Hová mész, Alex?

Nem törődtem vele, csak sétáltam tovább. A belváros, ahol a Zug volt, nem sok lehetőséget kínált. Láttam néhány üzletet, de mind zárva volt. Maga Coeur d’Alene városa azonban tisztességes méretű hely. Amint megszabadulok a zaklatómtól, előveszem a mobilomat, és hívok egy Ubert, döntöttem el. Megkeresem a legközelebbi szállodát vagy valamit.

– A belváros még hat utcányira van. Komolyan gyalogolni akarsz az esőben?

Na, legalább már tudtam, hogy jó irányba tartok.

– Legalább hadd segítsék a bőrönddel!

Erősebben szorítottam a félig guruló, félig pattogó bőröndöm fogantyúját, és nem reagáltam semmit. Folyamatosan morogtam, de a hátam mögül is szép cirkalmas káromkodásokat hallottam.

Semmit nem hallottam, csak őt, magamat, a zörgő bőröndömet meg az esőt. Végül csak feladja majd, és békén hagy. Ebben bíztam.

De nem tette.

Még akkor is a nyomomban volt, amikor felbattyogtam a Lake Hotel lépcsőjén. Egész úton tudomást sem vettem róla. És most ott állt, türelmesen várakozott kint az esőben, amikor beléptem az épületbe. A hely nagyon szép volt. Kandalló ropogó tűzzel, bőrfotel, és nagy, padlótól a mennyezetig érő ablakok, amelyek a sötét külvilágra néztek.

– Segíthetek, asszonyom? – Egy udvarias fiatalember állt a recepció mögött, akinek arcára fagyott a mosolya.

– Egy szobát szeretnék, kérem – mondtam a tőlem telhető legnagyobb méltósággal. Nem volt könnyű, miközben csöpögött belőlem a víz a padlólapra. Ó, és a cipőm csupa sár volt. A dizájnér szarvasbőr cipősarkak szomorúan barnára színeződtek az út menti pocso lyákon való átgázolástól. Szóval csodásan festettem. A hideg esőtől szinte teljesen jéggé fagytam, és hólyagok borították a lábam megmaradt részét. Ennél jobban nem is sajnálhattam volna magam. – Már ha van szabad szoba.

– Természetesen. – A kelletnél egy pillanattal később vette le rólam a szemét, hogy a számítógépre kukkantson. Nem zavart. – Fel tudunk ajánlani egy hagyományos szobát, vagy egy...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Van benne meleg zuhanyzó és minibár?

– Igen, asszonyom.

– Akkor az jó lesz.

A férfi pislogott.

– Ah. Igen, asszonyom. Azonnal intézkedem.

Majdnem elsírtam magam a hálától. A recepciós fiú azonban mintha megrémült volna kicsit az átázott külsőm láttán. Óvatosan a hátam mögé pillantottam. Az utca üres volt. A fickó felszívódott. Huh!

Azon tűnődtem, vajon mennyi időbe telik, amíg ebből az egész kis kalandból valami vicces történet lesz, amit majd mesélni fogok másoknak. Csakhogy abban a pillanatban egyik részlet sem volt vicces. De semmi. Az *én* Ericem, az a gyönyörű férfi az internetről, nem létezett. Nem igazán. Mert a srác, aki az élet nagy dolgairól szóló, hosszú, zagyva e-mailjeivel elcsábított, hazudott. És mindenki tudja, hogy egy hazugban nem lehet megbízni.

Ismét hátrapillantottam az esőbe. Továbbra sem volt ott. Valószínűleg soha többé nem fogom látni, és ez így lesz a legjobb, gondoltam. Holnap hazamegyek. Vissza a biztonságos lakásomba és a rendezett, egyszerű életembe. Egy idő után pedig elfelejtem mindazt, amit azokban az e-mailekben megosztottunk egymással, a valakihez tartozás érzését meg az izgatottságot, amikor megláttam a nevét a bejövő levelek között. És azt, hogy elkezdtem átrendezni az életemet az esti leveleit olvasva. Ma este már nem először pislogtam vissza a könyveimet, nem törődve azzal, hogy a szemem csípi a sós nedvesség.

Igen, mindent szépen elfelejtek majd. És rendben leszek.